

Den vita rockens makt.

- Snälla doktorn hjälp mig, jag kan inte få upp dörren.

Den lilla rynkiga damen stod och drog i den tunga ytterdörren utan att lyckas få upp den. Hon var säkert mellan åttio och nittio år och var liten tunn och mager. Hon hade en liten brun filthatt med en konstgjord svart blomma på huvudet och hon klädd i en tunn brun kappa. Hon hade inte knäppt kappan ordentligen så den flaxade runt henne i den skarpa blåsten. Hon såg ut som om hon frös. Självt gjorde jag det också, eftersom jag bara var klädd i min vita rock med en tunn skjorta under. Jag var bara ute ett kort ärende och hade inte tänkt mig vara ute i mer än några sekunder. Jag hade precis varit på väg att sätta mig i min bil när damen ropade på mig.

Inte heller jag fick upp dörren när jag drog i den, men när jag i stället tryckte på den öppnade den sig snällt inåt.

- Men vad konstigt öppnas den inåt i dag, det brukar den inte göra sa den lilla damen.
- Nä nä, svarade jag, det kanske är olika, olika dagar.
- Ja så är det säkert, jag har väl bara inte tänkt på det förut. Säg doktorn skulle inte kunna tänka sig att hjälpa mig uppför trapporna. Jag bor på andra våning och jag blir så trött av dem.
- Jodå det skall jag visst göra sa jag. Och så tog jag den lilla damen under armen och långsamt gick vi upp till andra våning.
- Det var förfärligt snällt av honom, men nu måste han komma in på en kopp kaffe.
- Nej se det går inte, jag är på väg tillbaka till mitt arbete och har bara varit ute ett kort ärende. Det är mycket att göra i dag så jag kan absolut inte stanna.

Den lilla damen tog ett stadigt tag i min arm och jag blev förvånad över hur stark hon var i nyporna.

- Men jag måste få tala lite med honom, sa hon. Det tar inte mer än några minuter.

Samtidigt hade hon öppnat dörren som tydligen varit olåst och med det stadiga taget i min arm föste hon in mig i sin lägenhet.

- Han skall sätta sig där sa hon och pekade på en pinnstol.

Självt satte hon sig i en likadan mittemot med bara några decimeters lucka och sedan började hon berätta om olika symptom på alla de sjukdomar som hon var säker på att hon hade. När jag försökte avbryta henne för att försöka säga att jag måste gå, så nöp hon mig i armen och höjde rösten ännu mer. Efter en monolog som tog mer än tio minuter, slutade hon och spände ögonen i mig.

- Så vad säger doktorn, har han inte någon bra medicin som kan hjälpa. När jag varit på vårdcentralen gav de mig bara ett par Alvedon och sa att jag skall ta det lugnt.
- Faktiskt så har jag några tabletter med mig, som nog skulle kunna hjälpa, men de är väldigt starka, så man får absolut inte ta mer än en åt gången. Tabletten skall tas tillsammans med lite mat, gärna på kvällen. Och man får absolut inte blanda den med alkohol.
- Men jag brukar ju ta ett litet glas sherry innan jag går oh lägger mig.
- Absolut förbjudet, men hon får bara tre tabletter så frun får försöka leva utan sherry några dagar. Jag är ganska säker på att det här kommer att vara till hjälp för era krämpor.

Jag tog fram en medicinburk som jag händelsevis råkade ha i fickan och skakade fram tre vita piller som jag räckte över till damen.

- Det var rysligt snällt av doktor, hur mycket blir jag skyldig nu då.
- Nej det kostar inget. Det här besöket är ju så att säga utanför tjänsten. Men nu måste jag gå.
- Ja tack så mycket då doktorn och Gud välsigne honom. Ja adjö då.

- Adjö, svarade jag och smet snabbt iväg innan hon hann ändra sig.

Efter en kort biltur var jag tillbaka på mitt arbete, där chefen menande står och tittar på klockan.

- Du skulle ju bara vara borta några minuter för att köp lite Alvedon, sa han. Det har varit mycket folk här och du hade behövts då.

Jag försökte snabbt förklara vad som gjort att jag blev försenad, men chefen var inte imponerad.

- Du skall veta att här på Skoglunds Charkuteri är vi noga med att kunderna inte får vänta. Vi måste ha våra expeditör på plats, så låt det inte bli någon vana att hjälpa gamla damer uppför trapporna, i alla fall inte på arbetstid.

Sten Axelson